

Č. 10.676.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Řízení správní: I. Podání žádosti za prodloužení rekursní lhůty proti plat. rozkazu nemá vlivu na běh lhůty. — II. Předpis § 84 správ. ř. č. 8/28 o navrácení v předešlý stav neplatí pro zmeškání lhůty k procesnímu úkonu, který jest provést u zem. inspektorátu pro zem. dávky.

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 6094.)

Prejudikatura: ad II.: Boh. A 3297/24.

Věc: Josef J. v P. (adv. Dr. Kar. Schreiner z Tanvaldu) proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou z 1. září 1925 prodal st-l dům čp. ... v P. Platebním rozkazem zem. inspektorátu ze 4. února 1930 vyměřena z převodu toho dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. Platební rozkaz, doručený straně 17. března 1930, obsahoval poučení, že lze z něho podat odvolání ve 14denní lhůtě po jeho doručení k okresnímu úřadu v J.; odvolání nutno podat u zem. inspektorátu. Sub pres. 25. března 1930 došla na zem. inspektorát žádost st-le, aby mu k podání rekursu byla povolena pětinedělní lhůta do 25. dubna 1930. Žádost ta vyřízena výměrem zem. inspektorátu ze 4. dubna 1930, podle něhož žádosti se nevyhovuje, poněvadž k tomu není příslušným inspektorát, nýbrž podle vl. nař. č. 186/29 Sb. okr. úřad. Na to podal st-l sub pres. 12. dubna 1930 jednak u zem. inspektorátu, jednak u okr. úřadu odvolání jak proti plat. rozkazu ze 4. února 1930, tak proti výměru inspektorátu ze 4. dubna 1930, v němž proti tomuto výměru brojil z důvodů formálních, in eventum žádal za prominutí zmeškání rekursní lhůty z důvodu, že mu dříve nebylo možno opatřit si materiál pro odvolání, a konečně napadal platební rozkaz z důvodů meritorních.

Okresní úřad v J. výměrem ze 14. června 1930 odvolání odmítl jako opožděné, poněvadž plat. rozkaz byl st-li doručen dne 17. března 1930, odvolání přes správné poučení o opravném prostředku podáno pak u zem. inspektorátu 12. resp. 22. dubna 1930, tedy po uplynutí 14denní odvolací lhůty § 19 dávk. prav.

Další odvolání, v němž st-l vytýkal, že nebyl vzat zřetel na vývody rekursní, v nichž poukazoval na to, že zažádal za prodloužení odvolací lhůty, ani na ostatní obsah odvolání, zem. úřad nař. rozhodnutím zamítl s odůvodněním, že nelze se jím věcně zabývat, ježto zmeškáním prvé odvolací lhůty vyloučila se strana z možnosti meritorního přezkoumání svého odvolání. Podáním žádosti za prodloužení lhůty není strana chráněna proti zákonným následkům zmeškání, nebylo-li žádosti výslovně vyhověno.

O stížnosti podané k nss bylo — když nss v souhlase s usnesením svého adm. plenu z 22. května 1933, předem si byl kladně zodpověděl otázku kompetence žal. úřadu k instančnímu rozhodování ve věci — uvaženo: — — —

Nař. rozhodnutím zem. úřad v podstatě vyslovil, že okr. úřad právem odmítl odvolání st-le z plat. rozkazu zem. inspektorátu jako opožděné, nevzav zřetele na jeho vývody, poněvadž podáním žádosti za prodlou-

žení rekursní lhůty lhůta ta se nestaví a nenastává tedy prodloužení lhůty, jestliže úřad je výslovně nepovolil. Vzhledem k tomuto obsahu nař. rozhodnutí může nss toliko zkoumati, zda zem. úřad, potvrdiv rozhodnutí okr. úřadu, právem vyslovil, že odvolání de pres. 12. dubna 1930 bylo podáno pozdě, a nemůže se zabývati námitkami směřujícími proti meritu plat. příkazu, neboť po této stránce žal. úřad nerozhodl a podle obsahu výměru okr. úřadu z 14. června 1930 rozhodovati ani nemohl.

Námitky stížnosti spočívají na právním názoru, že podáním žádosti za prodloužení lhůty rekursní byl běh této lhůty zastaven až do vyřízení žádosti, k němuž příslušný úřad byl povinen. Názor tento je však mylný. Dáv. pravidla č. 143/22 stanoví kategoricky 14denní odvolací lhůtu proti plat. rozkazu a nemají ustanovení o tom, že by tuto lhůtu bylo možno prodloužiti. Ustanovení obdobné předpisu § 21 odst. 2 dáv. ř. č. 545/20 do dáv. prav. č. 143/22 převzato nebylo. Z toho, jakož i z předpisu § 16 odst. 3 dáv. prav. — jež připouští prodloužení lhůt daných úřadem podle tohoto § — a contrario dlužno naopak usuzovati, že prodloužení zákonné rekursní lhůty strana nejen nemůže požadovati, nýbrž, že vůbec není přípustno. Nemůže proto podání žádosti za prodloužení rekursní lhůty míti žádný vliv na běh této lhůty, a je docela bez významu, zda žádosti takové dostane se úřadem vyřízení čili nic. Nemohla tedy okolnost, že st-l podal ještě ve lhůtě žádost za prodloužení rekursní lhůty, míti účinek na běh této lhůty, rekursní lhůta bez ohledu na tuto žádost skončila uplynutím 14. dne po doručení plat. rozkazu, a odvolání podané po tomto termínu bylo tedy právem odmítnuto jako opožděné. Za tohoto stavu jsou všechny námitky vytýkající, že zem. inspektorát žádost tu nevyřídil včas a že ji nevyřídil správně, po případě, že žádost ta příslušným úřadem vůbec ještě nedošla vyřízení, bez významu, a není vadou, že se obdobnými námitkami rekursními okr., resp. zem. úřad nezabývaly.

St-l vytýká ovšem také ještě, že nebyla vyřízena jeho žádost z 10. dubna 1930 za navrácení v předešlý stav podle § 84 spr. ř. č. 8/28. K této námitce dlužno však podotknouti, že st-l v cit. podání — třebaž žádal in eventum za mimořádné prominutí zmeškání rekursní lhůty — o cit. předpis se neopíral a ani opírat se nemohl, neboť šlo o zmeškání lhůty k procesnímu úkonu, který bylo předsevzítí u zem. inspektorátu, na takový případ neplatí však ustanovení § 84 spr. ř., které se týká restituce pro zmeškání procesních úkonů, které jest předsevzítí v řízení před úřady politickými. Na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty v řízení před zem. inspektorátem strana — když tu není předpisu, takový nárok straně přiznávajícího — právního nároku nemá (srv. Boh. A 3297/24). Není tedy ani podstatnou vadou, dotýkající se práva strany (§ 2 zák. o ss), jestliže žal. úřad k zmíněnému petitu podání z 10. dubna 1930, resp. rekursu nevzal zřetele a výslovně jej nevyřídil.

Č. 10.677.

Dávka z přírůsku hodnoty nemovitostí: * Ustanovení § 8 posl. odst. pravidel o dávce z přírůsku hodnoty nemovitostí č. 143/1922 Sb. platí i tehdy, bere-li se za základ pro vyměření dávky nabývací hodnota nemovitostí.

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 6465.)